ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **O. B.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2011, č. j. OAM-254/ZA-ZA14-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 2. 2012, č. j. 56 Az 52/2011 – 25,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 2. 2012, č. j. 56 Az 52/2011 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včasnou kasační stížností napadl žalovaný (dále „stěžovatel“) shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), kterým soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 20. 9. 2011, čj. OAM-254/ZA-ZA14-2011, „pro vady řízení“. Stěžovatel zamítl návrh žalobkyně na udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále „zákon o azylu“), neboť v důvodech žalobkyně nenalezl žádný, který by byl významný pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, případně doplňkové ochrany dle § 14a uvedeného zákona. Tak vyhodnotil argumentaci žalobkyně týkající se jejích problémů s věřiteli z Ukrajiny a jejich výhrůžkami. Přihlédl i k tomu, že žalobkyně nežádá o azyl poprvé, její předcházející návrh byl zamítnut a žádné nové, azylově významné, skutečnosti se od té doby neobjevily.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel ze závěru, že žalobkyně sice nesplňuje žádnou z podmínek udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani doplňkové

ochrany dle § 14a zákona o azylu, přesto shledal závažné vady předcházejícího řízení před správním orgánem, spočívající v tom, že žalovaný se nezabýval posouzením podmínek pro poskytnutí humanitárního azylu také podle § 14 zákona o azylu. V rozhodnutí vycházel argumentačně z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, a to v tom smyslu, že zopakoval právní větu usnesení a konstatoval, že z hlediska jejího smyslu se stěžovatel problematikou existence podmínek zvláštního zřetele hodných pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu vůbec nezabýval. Existenci takových podmínek přitom krajský soud netvrdil ani nenaznačoval, jen zdůraznil, že jejich (případnou) existencí se stěžovatel v dalším řízení zabývat musí.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu pro důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s."), spočívající v tom, jak (nesprávně) krajský soud vyložil § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Stěžovatel zdůraznil, že nedůvodnost žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně posuzoval důsledně v souladu s imperativem uvedeného ustanovení. Krajskému soudu vytýká, že nerespektoval zásadu vázanosti správního orgánu tvrzením žalobkyně (odkázal v té souvislosti na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 120. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004, nebo ze dne 17. 9. 2009, č. j. 6 Azs 56/2009 - 52), které tuto zásadu potvrzují. Důvody pro udělení azylu dle § 12 nebo doplňkové ochrany dle § 14a mezi skutečnosti popisovanými žalobkyní nalezeny nebyly, jak konstatoval i krajský soud v napadeném rozsudku, zatímco existenci podmínek pro udělení humanitárního azylu žalobkyně ani netvrdila. Stěžovatel tak neměl žádný důvod se touto otázkou zabývat, neboť by se jednalo „*nejenom o nepřípustný formalismus, ale i o překročení základních zásad řízení o udělení mezinárodní ochrany*..."

Odkaz krajského soudu na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, stěžovatel odmítl jako pouhou „*mechanickou aplikaci*" rozhodnutí bez ohledu na konkrétní okolnosti případu.

Stěžovatel zdůraznil význam kasační stížnosti, podstatně přesahující jeho vlastní zájmy, neboť brojí proti zásadním pochybením krajského soudu, který nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu a vysloveným právním názorem dokonce zavazuje stěžovatele jednat v rozporu s touto judikaturou. Stěžovatel proto navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila větou, že „*se plně ztotožňuje s výrokem Krajského soudu v Brně.*"

Posouzení Nejvyšším správním soudem

V případě kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech azylu se Nejvyšší správní soud nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.). Až po vyřešení otázky přípustnosti kasační stížnosti totiž přichází v úvahu zkoumání její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 5/2006 - 30: „*V případě kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech azylu se Nejvyšší správní soud nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.). Pouze v případě přípustné*

kasační stížnosti pak přichází v úvahu zkoumání její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.“.

Podmínky přípustnosti kasační stížnosti (§ 102, § 105 odst. 2, § 106 „s. ř. s.“ byly splněny. V takovém případě je tedy namístě se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti dle § 104a s. ř. s.

Za nepřijatelnou lze považovat kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany, která svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přesahu vlastních zájmů lze hovořit také v případech, že stěžovatelem je Ministerstvo vnitra, namítající zásadní pochybení krajského soudu při řešení problematiky mezinárodní ochrany. Pro Nejvyšší správní soud pak může být nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán v případě takto rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je v takových případech nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. K této argumentaci srovnej také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

Pro úvahy o aplikaci zákona o azylu je zajímavé rekapitulovat, jaká azylově významná skutková tvrzení uvedla sama žalobkyně, a to ve správní žalobě ke krajskému soudu, v protokolu ze dne 8. 9. 2011 k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, v dodatečném protokolu k této žádosti ze dne 13. 9. 2011 a z holografického zdůvodnění žádosti o azyl s úředně vyznačeným 8. 9. 2011.

Žalobkyně důsledně ve všech případech označila za důvod žádosti o mezinárodní ochranu vlastní ekonomickou situaci a její důsledky, spočívající ve strachu z (neznámých) soukromých osob, od kterých si půjčila peníze na neúspěšné podnikání, kteří vyžadují vrácení těchto peněz a vyhrožují fyzickým násilím pro případ, že by peníze nedostali zpět (bod. 23 protokolu z 8. 9. 2011, prvý odstavec na druhé straně protokolu z 13. 9. 2011). Žalobkyně nikdy netvrdila žádný jiný důvod žádosti o azyl. Jako důvod posledního odchodu z Ukrajiny v bodu 20 protokolu z 8. 9. 2011 uvedla „*7. 2. 2009, dcera porodila v ČR vnučku, chtěla zde zůstat a já jsem přijela za ní, abych jí mohla pomáhat. Dcera žije v ČR asi od roku 2006. Na Ukrajině nemáme kde bydlet, sebrali nám byt, protože manžel měl dluhy, tak nám byt sebrali kvůli dluhům*“.

Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že žalobkyně neuvedla nic, co by bylo možné hodnotit jako důvod pro případné udělení ochrany dle § 14 zákona o azylu, a to ve formě humanitárního azylu. Nejvyšší správní soud připomíná, že žalobkyně neuváděla vůbec žádná azylově významná tvrzení. Správní orgán se, na základě skutečností uváděných žalobkyní, teoreticky mohl zabývat leda existencí podmínek pro poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a písm. b) zákona o azylu, což také učinil a závěr srozumitelně zdůvodnil. S tímto závěrem se ztotožnil i krajský soud v napadeném rozsudku a nebyl nijak zpochybněn ani kasační stížností ani vyjádřením žalobkyně k této stížnosti. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, pro potřeby této rekapitulace skutkových okolností, že žalobkyně se dovolávala skutečností s vysokou mírou neurčitosti způsobené tím, že sama žalobkyně bližší podrobnosti neuvedla, výhrůžky soukromých osob oficiálně neoznámila a také nepožádala o státní ochranu, navíc ze spisu nevyplývá ani to, že by se někomu svěřila.

Takto neurčitá tvrzení nepředstavují způsobilý základ dokazování dle § 51 až § 53 zákona č. 500/2004 Sb., („správní řád“). K posuzovanému příběhu neexistují žádné listiny, žalobkyně ani nepokusila nějaké získat, a případné svědky nelze identifikovat pro jejich anonymitu a tudíž provedení důkazu výslechem svědků je rovněž nedostupné.

Jak již bylo uvedeno, klíčovou otázku tohoto řízení představuje rozsah přezkumné pravomoci soudu ve správním soudnictví, konkrétně v případech, kdy žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí takové skutečnosti, které dokumentují splnění zákonných podmínek pro udělení konkrétních forem mezinárodní ochrany, pokud tyto podmínky jinak nevyjdou najevo.

Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční. Bylo tedy na žalobkyni, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují její práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; bylo na ní a je to její odpovědnost, jak jasně v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v žalobě vymezí, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikuje, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné.

Žalobkyně tak v zásadě jednala, když ve správní žalobě namítla vadný postup stěžovatele, který v důsledku nedostatečného dokazování nezjistil podmínky alespoň pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a azylového zákona, zatímco tvrzením existence podmínek pro humanitární azyl se žalobkyně nezabývala vůbec. V souladu s uvedenou dispoziční zásadnou je i skutečnost, že žalobkyně mezi žalobními body explicitně uvedla jen určité vady dokazování.

Krajský soud její důvody odmítl, vytkl však stěžovateli jako vadu, že neposoudil oprávněnost žádosti o mezinárodní ochranu z právě z hlediska § 14 zákona o azylu. V tomto smyslu si krajský soud vyložil správně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107: *„Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“* Na základě toho krajský soud zjevně dospěl k závěru, že samotná absence odůvodnění neposkytnutí ochrany žalobci ve formě humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu bez dalšího znamená tak závažnou vadu řízení, která opravňuje soud ke zrušení správního rozhodnutí. Krajský soud si ovšem smysl uvedeného usnesení vyložil poněkud jednostranně. Vycházíme-li z toho, že v – prakticky každé – žádosti po poskytnutí mezinárodní ochrany jsou obsaženy všechny v úvahu připadající, formy takové ochrany, pak ve prospěch žadatele o mezinárodní či doplňkovou ochranu je jistě třeba vykládat povinnost správního orgánu posuzovat splnění podmínek pro poskytnutí všech forem mezinárodní ochrany dle § 12 až § 14b zákona o azylu, avšak na základě skutečností, které žadatel uvede nebo které v řízení vyjdou najevo. Pochybovat nelze ani o tom, že závěr správního orgánu o zamítnutí příslušných forem mezinárodní ochrany musí být řádně zdůvodněn.

Identické stanovisko jako ve věci č. j. 5 Azs 6/2010 - 107 zaujal rozšířený senátu Nejvyššího správního soudu také v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84,

Jinak řečeno nadále platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany *„bude v souladu se systematikou zákona o azylu vykládána jako žádost o udělení všech forem mezinárodní ochrany zakotvených v § 12 až 14b zákona o azylu a taková žádost bude moci být zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, pokud je zjevně nedůvodná ohledně všech forem mezinárodní ochrany zakotvených v § 12 až 14b tohoto zákona“*. Takový výklad se týká rovněž posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu, byť ten nemá oporu ani v Ženevské úmluvě z roku 1951 ani v komunitárním právu.

Názor stěžovatele, v jakém smyslu postup krajského soudu představuje excesivní porušení zásady vázanosti žalobními body, není tedy v principu udržitelný. Jestliže žalobkyně brojila proti zamítavému rozhodnutí o jeho žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, pak to, podle názoru Nejvyššího správního soudu, opřeného o citovanou judikaturu, znamená jen tolik, že tuto obranu je třeba posuzovat z hledisek existence důvodů všech forem ochrany dle § 12 až § 14b zákona o azylu. Důsledek dispoziční zásady se projeví v hodnocení důvodnosti jednotlivých žalobních bodů. Žalobkyně žádné azylově významné důvody neuváděla, respektive uváděla jen důvody azylově bezvýznamné, a relevantní skutečnosti v tomto směru nebyly zjištěny ani správním orgánem. Správní orgán, povinný zkoumat existenci všech forem mezinárodní ochrany, z hlediska postupu žalobkyně žádné skutečnosti v její prospěch nezjistil, nikoli proto, že by je nezjišťoval, nýbrž proto, že při absenci tvrzení žalobkyně mohl relevantní skutečnosti posuzovat jen na základě objektivních informací, které získal a také řádně uvedl ve svém rozhodnutí. Chyby se dopustil v tom, že nezdůvodnil možnost poskytnutí ochrany dle § 14 zákona o azylu, byť v tomto směru neměl od žalobkyně žádné podklady.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném usnesení č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, rovněž vyslovil, že *„Krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů“*. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci zároveň připomíná, že z tvrzení žalobkyně nevyplývá nezbytnost ji chránit udělením jakékoli formy mezinárodní nebo doplňkové ochrany ani dle zásady non-refoulement; žalobkyni zkrátka nebylo třeba v daném smyslu chránit vůbec, neboť jí žádná azylově významná újma nehrozila. Toho, co bylo nejspíš opravdovým důvodem jejího jednání, totiž získání práce a pobytu v České republice, nelze legitimně dosahovat cestou mezinárodní ochrany, ale využitím institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Současná judikatura Nejvyššího správního soudu v současné době stabilně vychází (viz např. usnesení ze dne 25. 3. 2011, č. j. 7 Azs 7/2010 - 76) z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107.

Je nepochybné, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí ministerstva vnitra jsou uvedeny důvody, pro které je žádost zamítána ve vztahu k § 12 a § 14a zákona o azylu, ale chybí v něm úvaha o tom, zda a s jakým výsledkem se stěžovatel zabýval případnou existencí důvodu pro poskytnutí ochrany dle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žaloba podaná proti zamítavému rozhodnutí stěžovatele neobsahuje žalobní bod, v němž by žalobkyně explicitně namítala absenci zdůvodnění, proč jí nebyla udělena mezinárodní ochrana formou humanitárního azylu. Tento soud nicméně vychází ze závěru, že uvedeným způsobem žalobkyně naložila se svým právem a povinností vyplývajících z dispoziční zásady, ovládající řízení ve správním soudnictví.

Z citované judikatury vyplývá, že správní orgán je v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu povinen zdůvodnit, proč u žádné z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu neshledal, že má být žadateli udělena. To platí i pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu zčásti s názorem krajského soudu souhlasí. Rozhodnutí stěžovatele skutečně neobsahuje zdůvodnění, proč nebyl azyl z humanitárních důvodů žalobci udělen a uvedenou skutečnost lze obecně za vadu rozhodnutí považovat. Nicméně k tomu Nejvyšší správní soud ve shodě s novou judikaturou (např. usnesení ze dne 19. 7. 2012, č. j. 3 Azs 10/2012 - 43) dodává, že pouze takový závěr pro přijatelnost kasační stížnosti nestačí. Musí se totiž jednat zároveň o pochybení tak zásadního charakteru a intenzity, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele mezinárodní ochrany, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (viz usnesení Nejvyššího správního soudu již ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39). Takové pochybení však Nejvyšší správní soud v tomto případě neshledal. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004, smyslem institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, kdy sice není možné udělit žadateli azyl podle ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale přesto by bylo v daném případě „nehumánní“ azyl neposkytnout. Míra volnosti uvážení správního orgánu, na kterou stěžovatel právem poukazuje, je limitována pouze zákazem libovůle, který plyne pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.

Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře specifikoval skutečnosti, které nelze považovat za „důvody hodné zvláštního zřetele“ podle § 14 zákona o azylu. Z blízkých důvodů tomu, který údajně existuje v nyní posuzované věci lze zmínit například nemožnost splácet dluhy vůči soukromým osobám v zemi původu, (srovnej rozsudky tohoto soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. 4 Azs 31/2003, ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 4 Azs 27/2003 a ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. 7 Azs 3/2003). Obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů jsou naopak zvlášť těžká nemoc či zdravotní postižení nebo příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srovnej rozsudek ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004).

Z tvrzení žalobkyně, ani ze zjištěných skutečností, v kterékoli etapě posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádná taková skutečnost nevyplývá. Žalobkyně je podle vlastního vyjádření zdravá, (bod 34 protokolu z 8. 9. 2011. „*Můj zdravotní stav je dobrý*“, „*je v pořádku*“, viz protokol z 13. 9. 2011). Není jí ani zmínka žalobkyně v bodu 20. žádosti ze dne 8. 9. 2011 o udělení azylu, že přijela do Prahy za dcerou, aby jí mohla pomáhat. Tato okolnost není významná z hlediska úvah o humanitárním azylu a nenaplňuje ani podmínky, za kterých by teoreticky bylo možné uvažovat o doplňkové ochraně dle § 14b zákona o azylu (odst. 2 citovaného ustanovení). Jediný namítaný důvod, obavy z lidí, kterým dluží peníze, nepochybně podmínky udělení humanitárního azylu nenaplňuje a nelze jej považovat za „důvod hodný zvláštního zřetele“ pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Ze spisu současně není zřejmé, že by žalobkyně uplatňovala i jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, než důvody výše uvedené, které navíc ani důvody ve smyslu § 12 a 14a a rovněž tak § 14 zákona o azylu nejsou. Z toho vyplývá logický závěr, že by ani odůvodnění správního orgánu, proč nebyl

žalobkyni azyl z humanitárních důvodů udělen, nemohlo změnit napadené rozhodnutí ve prospěch žalobkyně. Proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedené pochybení správního orgánu důvodem pro zrušení správního rozhodnutí pro vady řízení být nemůže.

Jestliže tedy krajský soud dospěl k závěru, že absence posouzení důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany také dle § 14 zákona o azylu sama o sobě představuje zásadní vadu řízení, a to bez ohledu na význam skutečnosti, že v jednání žalobkyně absentovalo mezi žalobními body tvrzení významné pro posouzení důvodnosti poskytnutí humanitárního azylu (a tyto důvody nevyplývají ani ze zjištění v průběhu správního řízení), pak opravdu nerespektoval smysl ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu v celé jeho šíři, jak vyplývá z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107. V tomto smyslu je napadený rozsudek krajského soudu zatížen vadou dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepřekročil zásadu vázanosti žalobními body, nýbrž opomenul zohlednit, jakým způsobem a s jakými eventuálními důsledky žalobkyně naložila s právem a povinností tvrdit v žalobních bodech, z jakých skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí stěžovatele za nezákonné. V posuzovaném případě představuje chybějící část odůvodnění zamítavého rozhodnutí stěžovatele ze dne 20. 9. 2011, čj. OAM-254/ZA-ZA14-201, okolnost pro rozhodnutí ve věci samé bezvýznamnou, a to na rozdíl od důsledku ignorování zásady dispoziční samotnou žalobkyní při formulaci žalobních bodů - § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty prvé s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku, rozhodne také o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu